

VO PTÁČÁTKÁCH A HEJKALOVÍ

Po Velikonocích ochozští kluci odkládali kožené boty a začínali chodit bosí. Jarní tenisky nebo letní sandály tenkrát ještě žádný neznal a kožené boty se musely šetřit, aby vydržely ještě pro mladší děti. Moc se na to vždy těšili a Fanóšek si nikdy nenechal ujít prvenství v zouvání zimních bot. Hned před kostelem po Vzkříšení si boty vyzul, svázal je tkaničkami k sobě a hodil si je přes rameno. Jaro začalo.

Bosé nohy dětí si musely po zimě zvykat na nepohodlí kamenitých cest. Než plošky chodidel ztvrdly na kámen, to bylo ukopnutých palců, odřenin a záděrů! Fanóškovi jeho babička přikládala na poraněné nohy mořskou cibuli /dnešní botanický název této léčivky je snědek ocasatý/ a nohy mu ovazovala kousky starého plátna. Děti se na jaře nejraději proháněly po čerstvé trávě na pastvinách nebo po jehličí v lese, to byl pro bosé nohy balzám.

Jednou si takhle Fanóšek obvaz na noze rozvázal a chladil si nohy v potoku u Luhu.

Když vtom sebou trhnul – uslyšel podivné skřeky. Trochu to chrochtalo jako mladý divočák, trochu vrzalo jako nenamazaná vrátka, trochu pištělo jako myši hnízdo a místy v tom bylo slyšet „Ééj....ééj!“ Fanóšek vyskočil a zaposlouchal se. Divné zvuky se linuly z borovice nad potokem. Pozorně se zadíval do její koruny – a opravdu, na vršku uviděl mihnout se nějaký stín. V mžiku se vyšplhal ke větvím a zavolal nahoru: „Hej, ty tam! Slez, nebo si pro tebe vylezu!“

Chvilí se nedělo nic, ale pak, kde se vzal, tu se vzal, na zemi u potůčku stojí podivný mužíček. Fanóšek seskočil z borovice a udiveně si ho prohlížel. Mužíček měl starý obličej porostlý řídkými vousy, malinké tělo a na sobě roztrhané cáry hadrů. A pořád z něho šly ty divné zvuky.

„Kdo ste, stréčku?“ diví se Fanóšek. Chrčení a pískání té osůbky ještě zesílilo, ale místy Fanóšek zaslechl i slova. „Hékal....já su hékal. Od zimy ale nehékám, ztratil se mně hlas.“ a mužíček se ještě jakoby zmenšil

žalem. Hékalové sice plaší lidi v lese, ale Fanóškovi ho bylo líto. Domluvil se s mužíčkem, aby ho zítra počkal na borovici, že se mu s Liduškou pokusí pomoci.

Liduška si hned věděla rady. „Fanóšku, to nám přece říkala vaše babička, na krk a chrapot je nélepší šalvěj!“ Fanóšek babičku poprosil o pytlík šalvěje, Liduška přinesla starý sdrátovaný hrneček a uháněli k Luhu. Tam Fanóšek rozdělal ohýnek, nabral vodu ze studánky a na plotýnce z kamenů spolu uvařili čaj za šalvěje. Byl sice hořký, ale hékalové se živí brouky, slimáky a jinou havěť, takže teplý čaj chroptějícímu mužíčkovi chutnal. Liduška mu stejně zakázala pokoušet se mluvit, aby se vyléčil. Děti mu chodily vařit čaj každý den po vyučování a hékal se pomalu uzdravoval.

Jednou Liduška příběhla do Luhu později, oči na vrch hlavy: „Fanóšku, potkala sem kluky Pantůčkovi, eště s ostatníma se domlávali, že pudó zétra do Kaniček na ptáčky!“

Fanóšek hned věděl kolik uhodilo. Kluci mají v plánu vykrádat hnízda špačků, pěniček a slavíků. Malinká ptáčátka pak prodají čižbařům, tedy ta co předčasné opuštění hnízda přežijí. Čižbaři je pak budou prodávat dál v klíčcích, ze kterých se už nedostanou.

To byla zapeklitá věc. Fanóšek se poškrábal za uchem. „A kolik jich bylo, těch kluků?“ „No, asi tak šest,“ vzdychla Liduška.

Sedli si na mez, přemýšleli a byli smutní. Když vtom, kde se vzal, tu se vzal, stál před nimi jejich známý malý mužíček: „Já, já... udělám Hejjjj!“ šepotá, ale tak hlasitě, že to ohýbá stromy. „To je nápad,“ zaradoval se Fanóšek. „Liduško, už může?“ Liduška se zaposlouchala do hejkalova dunivého šepotu, který jí les vracel ozvěnou. „Může!“ oznámila radostně.

Druhý den šly děti hned po škole do Kaniček. Schovaly se pod bezový keř a čekaly na kluky. Slyšely je už z dálky, jen Liduška měla obavy, že tu nikde nevidí ani neslyší hékala. Nad nimi se z mladého habroví ozývalo pípání z hnízd. Kluci tu byli v cuku letu a tři z nich vyšplhali hned do korun stromů jako veveryky.

Když vtom děti zaslechly známé tiché odkašlání a ucpany si uši dlaněmi. A dobře udělaly, poklidným odpolednem se ozval pekelný zvuk, ze kterého vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. „Héééj, heéééj!“ Hékal skákal ze stromu na strom a byl slyšet pokaždé z jiné strany. Kluci spadli úděsem ze stromů do listí a následovali své kamarády v úprku k domovu.

„Ti letělil“ smáli se Fanóšek s Liduško. „Myslím Liduško,“ řekl Fanóšek, „že se tak brzo do lesa nevrátijó.“ „Ale co když přindó na ptáčky jiní kluci z Ubců nebo z Kanic?“ bála se Liduška. „Tak já zas udělám Hej, heééj!!!“ odpověděl hékal.

Stalo se, jak hékal řekl. Nestrašil už pokojné návštěvníky lesa, ale jen takové výtečníky, kteří ubližovali zvířátkům nebo rostlinám.

Kluci Pantůčkovi vícekrát vykrádat hnízda nešli. Ptáčkové získali v hejkalovi věrného ochránce.

Hana Šedá